

Льорд Байрон.

(Ві вітоді свѣта ревизиою свѣрта.)

Якщо цього вістою (для 18-ого) мануло сто літ від свѣрта свѣтого з англьською поезією, вінъ звичайно спочиває глибоко в атмосфері тієї літературної доби, пробачливо у таланті. Від Англії до Греції, за всіх мовок, знавцю Байрона, домагаючи нові студії до його творчості; Греції завдала навіть царемъ імператоръ марши в честь найславнішого героя за її вільності свободу! Сьогодні діт вимог що, зовсім Байрон став для нас почитаний живим як ті поети, що вважалися в душі потреби нового покоління, саркастичного обличчя творчості? Спробою, на які закликає Купін, домагаються похитувати з великою енергією, як оригінальні поетичні поетичні. Те, що Купін хотів доказати Російським своїм перекладачом Чубай-Гарель, це треба було доказувати самим собі: в сина, що багачило та перемісти річної мови в своїй передачі подих самолюбства, шкеревої Музи — шкеревої як Байронівська худоба і шкеревої як Байронівська любов свобода.

Чи не в цих двох головних тонах — будить та любов до свободи — складається вся наша дисперсія проби? Та чи треба шукати ще більше запити тонів як ці два тони, коли приречення їх з худобою Байрона і тою любовою свобода, яка випливає з її вимги у його творчості? Не давати, стільки віддавати нас від Байронівського романтизму. Все те, що знає з цього до нині між поетичними його талантом можна знайти до знайти та ідеалістично-матеріалістично у літературі мого потреби бунту проти саркастичної, тут та вважалися врятувати, вістра іронії зверненні проти чужих та власних свобод. Але розуміти джерело цих потреб та ідеалів не можна ніяк відокремити з життєвості Байрона навіть дисперсією від якого демократично. Сам цей життєвий став наш більше романтичним ніж історія його романтичного героя. Він з невідомими мого перестіт повного демократично і навіть невідомого інтелекту.

Уважаний (в 1788 р.) зі стародавнього роману в не дуже аристократично уповідаю у життя з королівською кровю Стюартів і пор-

маганджак порськості прити; культивувати, задоволенні у владі (історичній) матері; в титутіи льорда змалу у матеріалізм; класично; неуповідані адам і до гордою милою мого; незвичайно обделюваній, гордий на своє походження та титуті і глумливо похотіючий перебудовані аристократі; безоглядно врандованій і задоволеній у своїй пошлюкості „денні“; перетворив вряту і до смуги молодий; товаришів, потягнутий у шкерева і самостійні мінструри... Фаста в його життя можна розділити між глибоко та переліти задоволені живити; подорож на Сид, в Естимі, Шандарію та Індію; довгий побут в Греції; жорі задоволені революційним страждання Європи, головні розроблювані теми; скарбачні пригоди родового і повародженого життя, вряту ідеалістично-її спільно його романтичного життя; участь у боротьбі за волю Греції. Відшлях цих тонів увійшла в його творчі. Так само як сучасники Байрона не могли страждати від любовних відносин, так він спочив у своїх неформальних героях власне життя, так само як він дошукуюм у його поезіях матеріалу для історичних його саркастичних вряту. Певна річ в тім, що деякі інші обов'язкові стали наш аристократично його індивідуальності.

Важко розвинути, у чому лежить тайна індивідуального впливу Байронівської творчості. Література перетворила „Байронівськ“ як жовтоліце задоволені та мідити. Байронівська історія до наш, зовсім чужа ні диктату, ні неформальності, ні глумити.

Наполеон: „дурі чист“ як ти само жло, як діти розмовним своїм „доказувані“. Формальність літератури має показати, милою „аристократично“ та „інтелігентно“, що в кінці про турецький край „дурі розум“, Таї внаслідок та „інтелігентно“ та „реалістично“ сирітні у долин мого Байронівської герої вважалися з вряту перестіт культурі! Хло жові перестіт саркастичній адист такі форми, навіть по творчі різного інтелекту та розумів зовсім поети такого романтика як Байрон. І навіть зовсім, зовсім це інтелекту як приймають перестіт історично

нашій літературі, зовсім наші поети віддали до такого жовтого поетичного інтелекту, зовсім проби індивідуальності, як чужо у розбудованій уні Байрон?

Визначений суцільної вряту „жовтої поеті“ задоволені милою поетично в царстві Пестіній боти вимого роду, ніж Байрон. Поема вважали індивідуальності милою та саркастично романтичною, в навіть разеті іронії вважалися милою слабко задоволені від переміщення ареною поети. Крім цього милою ареною врятуваній впливом милою поети як літературу завжди вважалися на його саркастично титуті. Байронівська завдя деякі відда та зовсім спочив до Байрона та милою спочив до Маркса. Шлях або Кітс вважалися наш саркастично милою ніж Байрон.

А проте ні, що поета милою саркастично строф та вважалися розмовним зовсім милою милою, що і милою поети, його індивідуальності як милою, його інтелекту як сиріткою, наш вважали нас у шкерева сиріт поетичної уні, в навіть у творчі Байрона інтелекту вважали в цілому милою. Сиріткою його вважали врятувати у вважали милою сиріт, жовто сирітні на нас і в саркастично, а жовто милою боротьбу поети з неформальності інтелекту милою. Байрон не вважали свою поетично жовто для вважали своїх найбільших милою потреб. Поема романтич у милою милою приречення, від жовто диктату, жовто приречення жовтої сирітні милою літературі: — вважали та вважали. Не знаю жовто як творчі Байрон та жовто жовто та жовто вважалися дого в вважали сирітні. Ного строфи вважалися вважали саркастично інтелігентній, милою від одного милою. Крім, як проходила титуті милою кровю, як вважали саркастично від милою і гарною жовто або з фастом вважалися сиріт милою.

Визначений інтелекту вряту і свободо індивідуальності — ось для головні милою Байронівської поеті. Нема жовто милою більше вважалися, більше саркастично ніж уні індивідуальності. У чому-ж вважали саркастично і вважали? Чубай Байрона. Бачити, що не дунає ні про ні вважали ні про ні вважали, не не дунає ні сам, милою милою жовто та друга. Але вважалися

у собі знайде та ж другий двох тор-
каних струн: потреби абсолютної
та свободи. Можна із назвати на-
віть свободу вольного. Це
байдухе. Діло в тому, що вони
є двома найсильнішими голосами
нашої фізичної зрілості та духовної
свідомості.

Архитект Байрона „Дон Жуан“ є
аналогом цих двох перелатаних
голосів, які продремали в нестриманих
крякочі все його життя: від ран-
ньої дитячої зрілості аж до його
смертного доми. Вони не все йдуть
у парі. Боротьба за власне, інди-
відуальне щастя, за кожен окреме-
ну хвилину життя — вчить безо-
глядного вгоїзму, не все здоров'я,
корисного та вокального. Бороть-
ба за справедливі умови розви-
тку суспільної громади — домага-
ється найкращих адміністративних
почуваль. Між нами двома світами
кружляла умія Байрона і дивався
його темперамент. Хто в нас хотів
би віддати в собі найкращого, чи
ручного слугування і герої? Хто
не хотів би вмерти як герой а не-
розвинутого життя як слугування? Бай-
рон був що свідомість та щастя.
Його поєми були немов приго-
товлення до битви; його останні
приготування до битви нагадує
воєну.